

Spoštuj prirodo!

Spisal Lud. Potočnik.

(Dalje.)

lavec je končal, in grobna tišina je vladala po zboru, tako je vse ganila ta povest.

Tedaj pa vstane kralj in krikne z mogočnim glasom: »To je peklerska krutost in zlobna hudobija!«

»Krutost in hudobija!« krikne tudi zbor.

Kralj je stal na svojem vzvišenem mestu; jezno so se mu bliskale oči in nemirno je raztezal peroti. Tedaj pa zopet izpregovori s strašnim glasom, da je trepetalo drevje v gozdu: »Čul sem vaše pravične pritožbe. Res, vsem se godi velika krivica; ali vse te krivice preseza hudobija, ki jo je zlobni deček napravil tem ubogim slavcem. Ne bil bi vaš kralj, če ne bi vas maščeval. Toda vprašam vas: Kdo je hudobnež, ki je mojstrom petja izruval jezike?«

»Smukov Tine!« se oglasi zbor.

»In kdo je pomoril tebi, kos, mladiče?«

»Smukov Tine!« se zopet oglasi zbor.

»Poslušaj, zbor!« povzame zopet kralj besedo. »Ne bilo bi pravično, če bi dali svojo jezo okušati vsem ljudem, ker — kakor slišim — vas iz hudobije črti in vam dela krivico edino le Smukov Tine. Da nekatere izmed vas preganjajo tudi drugi ljudje, je temu največ kriva njihova nevednost, ker še ne znajo ceniti vaše koristi. Tega pa si niso sami krivi, ampak drugi, ki so jim o vas vcepili krive nauke. Zato je prave kazni vreden edino le Smukov Tine. Kar je v mojih močeh, storim, da prejme hudobnež za svoje zlobno delo zaslužen plačilo. Njegovo početje kliče vso prirodo na maščevanje. — To so moje besede. Zbor je končan. Razidite se zopet vsak na svojo stran. Izkazujte še naprej človeštvu dobrote, tako dolgo, da jih spozna! Zdravi!«

Orel je razpel krila, se veličastno vzdignil v zrak ter odjadral proti planinam, zbor pa je klical za njim: »Slava, slava, slava!«

Slavko in vrabci.

Petletni Slavko je sedel pred hišo na pragu ter pasel kure, ki so se izprehajale po dvorišču. Ravnokar jim je vrgel par prgišč zrnja. To so z bistrim očesom zapazili tudi žlobudrivi vrabci in takoj jih je bila cela jata tu.

»Še meni! Še meni!« so čivkali neprestano.

Eden iz jate se postavi prav čisto blizu pred Slavka in kriči na vse grlo: »Daj mi zrnja! Daj mi zrnja! Povem ti povest, povest.«

Dobrosrčni Slavko vrže tudi vrabcem zrnja. Takoj se mu približajo še drugi, in vsak kriči: »Povem povest, povem povest.«

Prvi vrabec: »Včeraj sem videl na šolskem oknu par drobtinic. Prifrčal sem, da bi jih pozobal. Ko pokukam v šolo, vidim, da je šola polna

otrok. Pri tabli je ravno stal deček. Pogledam natančneje in spoznam, da je to hudobni Smukov Tine. Hotel sem takoj zbežati, vendar pa sem bil radoveden slišati, koliko zna, in sem sklenil nekoliko počakati. — ‚Koliko je petkrat šest?‘ vpraša gospod učitelj. — Tine pa kar molči. — Učitelj mu stavi še več takih vprašanj, toda Tine ni znal na nobeno odgovoriti. — ‚Tine, Tine!‘ pravi gospod učitelj, ‚kaj bo s teboj? Ti odrasteš, toda tvoja glava ostane prazna. Glej, kako drugi pridno prihajajo v šolo in zato tudi nekaj znajo; ti pa vedno ostajaš doma in se zato tudi ne moreš ničesar naučiti. Slišal sem že tudi več pritožb, da se slabo vedeš in da mučiš živino. Velikokrat sem vam že povedal, kaj je lepo in plemenito, in tudi ti si že to slišal iz mojih ust. Poboľjšaj se in glej, da boš tudi ti tako priden kakor so drugi.‘

Komaj je odrčral prvi vrabec, je že začel drugi: »Tudi jaz vem povest. Povedala mi jo je sraka. Starši so poslali Tineta v šolo, Tine pa se je šel v gozd skrivati in razdirat ptičja gnezda. Živ, živ!«

Prišel je tretji: »Včeraj sem govoril z lastovko, in ta mi je pravila, da ji je pripovedovala muha, ki je videla Tineta, kako je nekoč doma kradel sladkor. Drugikrat ga je videla, ko je iz žepa očetovih hlač kradel denar. To bo tat, tat!«

Pa se oglasi še četrti vrabec: »Čepel sem na skednju, kar se priplazi hudobni Tine, se stisne v kot, vzame iz žepa žveplenko in cigareto, jo prižge in začne kaditi. Fuj, fuj!«

Okolo vogla je pritekla mačka, in vrabci so preplašeni zbežali.

Požar.

Ljudje so že odšli k počitku. Noč je. Sove in netopirji letajo po zraku in si iščejo hrane. Pravkar se je zapodil netopir za nočnim hroščem v Smukov skedenj. Notri je opazil Smukovega Tineta, ki je čepel v slami in kadil . . .

Tam na lipi sredi vasi se obrača in opazuje okolico sova. Kar obstanejo njene oči na Smukovem poslopju, zakaj nad njim se vlačí čudna, tanka megla. Sova spozna, da je to dim. Razpne peroti in sfrči na oreh blizu skednja. Tedaj se pa hipoma odpro skedenjska vrata in pri njih skoči ven Tine; v skednju pa je gorel velik plamen.

Sova prestrašeno zavpije: »Gori, gori!«

Hitro švigne k Smukovi hiši na okno ter zopet dvakrat zavpije z vso močjo: »Gori, gori!«

Toda v hiši je ostalo vse mirno.

Sova je letala še dalje od hiše do hiše ter klicala ljudi, toda nikjer se niso zbudili.

Tomažkovčev Tonček pa jo je čul ter je prestrašen skočil kvišku.

»Ata! Slišite, ata!« kliče Tonček svojega očeta.

»Kaj je?« se oglasi oče.

»Prav zdaj je nekdo zunaj dvakrat zaklical, da gori; jaz sem ta klic čul čisto razločno.«

»Menda vendar ne!« pravi prestrašeni oče in plane s postelje ter gre ven, da bi videl, kaj je. Toda že, ko stopi na prag, vidi, kako iz Smukovega skednja šviga skozi streho plamen, in zakriči na vse grlo: »Pri Smukovih gori!«

Bos, gologlav in samo v spodnji obleki teče od soseda do soseda in kriči na vse grlo: »Pri Smukovih gori!«

Hitro je bila vsa vas pokoci, in kdor je mogel, je pomagal gasiti.

»Kje je naš Tine, naš Tine?« je vpil Smuk, pa nihče mu ni vedel tega povedati.

»Rešite mi Tineta, ki spi v skednju!« je vpila mati, pa nihče se ni upal v skedenj, ker je v njem ogenj najhuje razsajal.

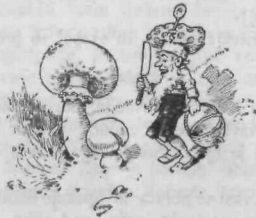
»Joj, moj Tine, moj Tine bo zgorel!« sta obupno klicala oče in mati.

Skednja ni bilo mogoče več rešiti, in tudi živina se ni dala na noben način spraviti iz hleva. Tuleč je poginila. Gasilci so zdaj obličali edino le hišo, da bi oteli vsaj to.

Toda zaman!

Z bližnjih planin je začel kakor nalašč pihati tenak veter, ki je pripogibal plamen naravnost na hišno streho. Zdaj ni bilo nobene pomoči več. Smuku je pogorelo — vse.

(Dalje.)

Zgode in nezgode.

Piše Iv. Kiferle.

ladini se je »Zvonček« jako priljubil.

Radi ga čitajo otroci, ki so se že naučili čitanja. Vem, da bi radi čitali vedno kaj novega, smešnega in veselega. Ni lahko ustreči takim-le živahnim, mladim radovednežem.

Imel sem tovariša, ki mi je marsikaj povedal iz svoje mladosti. Rad sem ga poslušal in si zapomnil mnogo tega. Ker mislim, da boste radi čitali o zgodah in nezgodah mladih let, vam jih povem, kakor sem jih sam slišal.